

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Sfk/21/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8020200184
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Petra Príbelská
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:8020200184.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. (sudkyňa spravodajkyňa) a členov senátu JUDr. Juraja Vališa, LL.M. a Mgr. Petra Macha, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Podtatranská hydina a.s., so sídlom Slavkovská cesta 54, 060 01 Kežmarok, IČO: 31 651 682, právne zastúpený KVASŇOVSKÝ & PARTNERS | ADVOKÁTI s.r.o., so sídlom Prievozská 4, 821 09 Bratislava, IČO: 51 003 848, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 100139277/2020 zo dňa 14. januára 2020, v konaní o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/21/2020 - 142 zo dňa 11. novembra 2021, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa **z a m i e t a**.
- II. Účastníkom konania sa právo na náhradu trov kasačného konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

I. Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Daňový úrad Prešov, pobočka Stará Ľubovňa (ďalej len „správca dane“) vykonal u žalobcu daňovú kontrolu a na základe kontrolných zistení uviedol, že žalobca si v zdaňovacom období marec 2018 uplatnil odpočítanie dane z faktúry č. 2018041601 zo dňa 31. marca 2018 vo výške 45 999,80 Eur za služby (pomocné, spracovateľské a manipulačné činnosti) fakturované spoločnosťou EUSOS HOLDING, s.r.o. (ďalej aj ako „deklarovaný dodávateľ“).

2. Počas daňovej kontroly žalobca na výzvu správcu dane uviedol (vyjadrenie zo dňa 5. marca 2019), že fakturované služby neboli dodané (z dôvodu poklesu objednávok pracovníci na výkon práce do spoločnosti Podtatranská hydina a.s. nenastúpili), a preto po vzájomnej dohode došlo k dobropisovaniu faktúr. Uvedené preukazuje žalobcom predložená dohoda zo dňa 4. apríla 2018 o dobropisovaní účtovných dokladov - faktúr vystavených deklarovaným dodávateľom podľa § 25 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“) (vystavenie bez DPH) a opravná faktúra č. 180200002 zo dňa 3. apríla 2018 na sumu k úhrade - 275 998,80 eura. DPH 0 %, predmet faktúry - dobropis k dokladu por. číslo 2018041601 podľa § 25 ods. 6 zákona o DPH. Správca dane a žalovaný vzhľadom na uvedený postup žalobcu dospeli k záveru, že v danom prípade nedošlo k dodaniu služby, a teda ani k vzniku daňovej povinnosti, , teda nemohol v predmetnej veci aplikovať postup upravený § 25 ods. 6 zákona o DPH, pretože v danom prípade nedošlo k zníženiu ceny služby po vzniku daňovej povinnosti.

3. Správca dane dospel k záveru, že zo strany deklarovaného dodávateľa spoločnosti EUSOS HOLDING s.r.o. nedošlo ani k platbe ani k dodaniu služby, takže faktúra č. 2018041601 bola bez reálneho plnenia, a teda dodávateľovi nevznikla daňová povinnosť podľa § 19 ods. 2 zákona o DPH a teda žalobca nemal právo na uplatnenie odpočítania dane podľa § 51 ods. 1 písm. a/ v nadväznosti na § 49 ods. 1 zákona o DPH.

4. Na základe uvedeného správca dane rozhodnutím č. 101813936/2019 zo dňa 25. júla 2019 podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 45 999, 80 Eur za zdaňovacie obdobie marec 2018.

5. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. 100139277/2020 zo dňa 14. januára 2020, ktorým podľa § 74 ods. 4 daňového poriadku potvrdil prvostupňové rozhodnutie správcu dane.

II. Konanie pred správnym súdom

6. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca v zákonnej lehote správnu žalobu na Krajský súd v Prešove (ďalej aj ako „správny súd“), ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a vec vrátiť prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie. Rovnako sa domáhal priznania odkladného účinku správnej žalobe a priznania práva na náhradu trov konania.

7. Správny súd rozsudkom č.k. 2S/21/2020-142 zo dňa 11. novembra 2021 (ďalej aj ako „napadnutý rozsudok“) podľa ustanovenia § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej aj ako „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie správcu dane.

8. Správny súd sa v úvode právneho posúdenia zhrnul priebeh dovtedajšieho administratívneho konania stotožňujúc sa so zisteným skutkovým stavom veci a závermi správcu dane a žalovaného reagoval na jednotlivé žalobné námietky obsiahnuté v správnej žalobe. Vo vzťahu k namietanému neumožneniu vyjadriť sa k zápisnici zo dňa 19. júla 2019 v dodatočnej lehote správny súd uviedol, že zo zápisnice z predmetného pojednávania je zrejmé, že táto obsahuje jednotlivé námietky žalobcu z vyjadrenia zo dňa 27. júna 2019 a stanovisko správcu dane k týmto pripomienkam žalobcu. Správny súd skonštatoval, že žalobca požiadal o poskytnutie osemdňovej lehoty na vyjadrenie sa k skutočnostiam uvedeným v predmetnej zápisnici o ústnom pojednávaní, pričom správca dane uvedenú žiadosť neakceptoval s poukazom na to, že v predmetnej zápisnici sa správca dane vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, uvedenými vo vyjadrení zo dňa 27. júna 2019, pričom žalobca nepredložil žiadne iné dôkazy, ktoré by mali vplyv na výsledky zistení správcu dane. Podľa jeho názoru preto nedošlo k porušeniu procesných práv ako uvádza žalobca.

9. Podľa správneho súdu inštitút prerokovania pripomienok podľa § 68 ods. 3 daňového poriadku slúži na prerokovanie pripomienok, ktoré daňový subjekt uviedol vo vyjadrení k protokolu a zároveň na vykonanie dôkazov, ak ich daňový subjekt navrhol a správca dane ich vyhodnotil ako relevantné pre zistenie skutočného stavu veci. V predmetnom prípade žalobca vo svojom vyjadrení navrhol iba výsluch svedkov W. N. a R. Š., ktoré správca dane nepovažoval za relevantné pre rozhodnutie vo veci, nakoľko vzhľadom na zistený skutkový stav neboli spôsobilé zmeniť skutkové závery, ku ktorým dospel správca dane, keďže bolo preukázané, že služby deklarované na faktúre č. 2018041601 neboli dodané. Čo sa týka odkazu žalobcu na ustanovenie § 27 ods. 1 daňového poriadku, správny súd uviedol, že toto ustanovenie nemožno na vec aplikovať, pretože predmetné ustanovenie upravuje lehotu na vykonanie určitého úkonu, avšak v predmetnom prípade už po prerokovaní pripomienok nenasledoval žiadny úkon daňového subjektu ale práve v zmysle § 68 ods. 3 daňového poriadku bol povinný správca dane do 3 mesiacov od uvedeného úkonu vyhotoviť rozhodnutie vo veci, k čomu aj došlo. K uvedenému navyše dodal, že prerokovanie pripomienok daňového subjektu neobsahuje žiadne nové skutočnosti, o ktorých by žalobca ako kontrolovaný daňový subjekt nemal vedomosť.

10. Správny súd sa rovnako stotožnil so závermi správcu dane ako aj žalovaného, že nebolo nevyhnutné v predmetnom prípade vypočuť svedkov W. N. a R. Š. z dôvodu, že vzhľadom na existujúcu dôkaznú situáciu, ich výpovede by neboli spôsobilé spochybníť alebo zmeniť rozhodujúce skutkové zistenia správcu dane. Z vykonaného dokazovania bolo podľa jeho názoru jednoznačne preukázané,

že žalobca a jeho dodávateľ sa na základe dohody o dobropisovaní účtovných dokladov- faktúr dohodli, že dobropisujú faktúru č.2018041601 vystavenú na sumu 275 998,80 Eur, a to opravnou faktúrou č. 180200002 zo dňa 3. apríla 2018 na sumu 275 998,80 Eur. Z uvedeného je podľa správneho súd jednoznačné, že k dodaniu služieb deklarovaných na faktúre č. 2018041601 nedošlo, nakoľko ako vyplýva z vyjadrení žalobcu opravná faktúra vo výške 275 998,80 eur mala preukazovať to, že došlo k dodaniu služieb spočívajúcich v preplatení nákladov dodávateľa s náborom pracovníkov a ich rekvalifikáciou, preto mala byť dodávateľovi uhradená suma vo výške 20% z pôvodne fakturovanej sumy. Uvedené tvrdenie však nemalo podklad v predložených dokumentoch, keďže ako bolo vyššie uvedené opravnou faktúrou žalobca znížil fakturovanou sumu v celom jej rozsahu, teda uvedené potvrdzuje záver, že nedošlo k akémukoľvek dodaniu služieb fakturovaných faktúrou č. 2018041601 z 31. marca 2018, preto ani nedošlo k naplneniu dikcie ustanovenia § 25 ods. 6 zákona o DPH.

11. Vo vzťahu k namietanému neuvedeniu dôvodu výkonu daňovej kontroly správny súd s poukazom na ust. § 46 ods.1 daňového poriadku uviedol, že správca dane nie je povinný uvádzať daňovému subjektu dôvod jej výkonu. Nejedná sa o obligatórnu náležitosť oznámenia o daňovej kontrole, pričom rozhodnutie Ústavného súdu ČR I.ÚS 1835/07 z 18. novembra 2008 na predmetnú vec v podmienkach SR nemožno na vec použiť. Čo sa týka žalobcom namietaného postupu správcu dane, ktorý podľa jeho názoru nemôže vykonávať vyhľadávaciu činnosť, správny súd k uvedenej námietke konštatoval, že prostredníctvom vykonávania daňovej kontroly sa zisťujú a preverujú skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo dodržiavanie ustanovení osobitných predpisov (§ 44 ods. 1 veta prvá daňového poriadku). Daňová kontrola teda slúži na získanie a zhromaždenie dôkazného podkladu pre následné rozhodnutie správcu dane vydané vo vyrubovacom konaní. Výsledok daňovej kontroly je obsiahnutý v protokole z daňovej kontroly, ktorý okrem iných zákonných náležitostí obsahuje aj preukázané kontrolné zistenia a vyhodnotenie dôkazov.

12. Vo vzťahu k namietanému podvodnému konaniu, ktoré mal podľa žalobcu konštatovať vo svojom rozhodnutí žalovaný správny súd uviedol, že z napadnutého rozhodnutia absolútne nevyplýva, že by sa žalovaný existenciou daňového podvodu alebo účasťou žalobcu na daňovom podvode zaoberal, keďže jeho závery smerovali k zisteniu, že žalobcovi nevzniklo právo na uplatnenie odpočítania dane, pretože k dodaniu služieb deklarovaných na predmetnej faktúre nedošlo. Obdobne pritom namietal, že daňový orgán nemôže zamietnuť právo na odpočet dane z dôvodu, že sa zdaniteľná osoba neubezpečila, že osoba, ktorá vystavila faktúru vzťahujúcu sa na tovar, splnila svoju povinnosť podať daňové priznanie a uhradila daň (poukazujúc na rozhodnutie Súdneho dvora C-624/15), keďže uvedené tvrdenie nemalo súvis so správnou úvahou orgánov v administratívnom konaní pre prijatie ich záverov, aj tuto námietku vyhodnotil správny súd ako nedôvodnú.

13. Správny súd zároveň uviedol, že preskúmané rozhodnutia nevykazujú vady nepreskúmateľnosti pre nezrozumiteľnosť (namietané bolo nevyhodnotenie dôkazov), pretože z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že správca dane a žalovaný sa dostatočne zaoberali jednotlivými dôkazmi a z nich zistenými skutočnosťami, vysporiadali sa s návrhom žalobcu na vykonanie výsluchov ním navrhnutých svedkov a následne zistený skutkový stav právne posúdili, napadnuté rozhodnutia nevykazujú také vady a nedostatky, pre ktoré by bolo potrebné ich zrušiť. Preskúmané rozhodnutie podľa názoru správneho súdu spĺňa kritéria preskúmateľnosti a nie je možné ho označiť za arbitrárne, pretože žalovaný v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia odpovedal na relevantné odvolacie námietky žalobcu.

III. Kasačná sťažnosť, stanovisko účastníkov

14. Proti napadnutému rozsudku podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g/, h/, f/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), v ktorej navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil správne mu súdu na ďalšie konanie, alternatívne, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie prvostupňového orgánu zrušuje a vec vracia prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie.

15. Sťažovateľ vo viacerých častiach kasačnej sťažnosti namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutí správnych orgánov ako aj správneho súdu, a to z dôvodov, že z rozhodnutí daňových orgánov nie je zrejmé, aké skutočnosti sa stali podkladom pre rozhodnutie a prečo dôkazy predložené žalobcom neboli zohľadnené v čoho dôsledku zo strany daňových orgánov došlo podľa jeho názoru k nedostatočne

zistenému skutkovému stavu s nedostatočným odôvodnením rozhodnutia. V tomto smere poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu SR vo veci 8Sžfk/57/2017, 8Sžo/122/2010, R 34/2001, 4Sž 136/99.

16. V týchto intenciách namietal, že správny súd nevyhodnotil vykonané dôkazy v nadväznosti na to, či nie sú pochybné a či z nich je možné ustáliť skutkový stav tak, ako ho ustálili správne orgány, pričom tie podľa jeho tvrdení rozhodli bez prihliadnutia na sťažovateľom uvádzané skutočnosti a bez vysporiadania sa s námietkami žalobcu. Rovnako postupoval podľa žalobcu aj správny súd, ktorý sa bez ďalšieho stotožnil s postupom prvostupňového orgánu a žalovaného a neodstránil rozpory v týchto rozhodnutiach. Týmto spôsobom došlo podľa sťažovateľa k porušeniu práva účastníka konania na súdnu a inú právnu ochranu ako aj narušeniu právnej istoty, a porušeniu základných zásad správneho konania podľa § 3 Správneho poriadku.

17. Sťažovateľ ďalej namietal prenesenie dôkazného bremena v neprimeranom rozsahu, kde poukázal najmä na skutočnosť, že prvostupňovému orgánu boli predložené listinné dôkazy (žalobca v kasačnej sťažnosti nešpecifikoval aké), ktoré neboli v prvostupňovom rozhodnutí ani rozhodnutí žalovaného vyhodnotenú. Rovnako namietal, že rozhodnutia prvostupňového orgánu a žalovaného sú založené na tom, že certifikát pre obchod vo vnútri spoločenstva bol vyhodnotený ako rozhodujúci listinný dôkaz na účely preukázania splnenia podmienok oslobodenia od dane, pričom s takýmto vyhodnotením sa žalobca nestotožňuje. Namietal rovnako, že zistené porušenia veterinárnych predpisov podľa jeho názoru nemajú vplyv na daňové povinnosti. Spochybnil tiež vyhodnocovanie ekonomickej neaktivity obchodného partnera žalobcu, nakoľko nesúviselo so zdaňovacím obdobím. Správny súd sa podľa žalobcu dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď právnu argumentáciu prvostupňového orgánu a žalovaného týkajúcu sa dôkazného bremena považoval za dostatočne presvedčivú.

18. Ďalšou námietkou sťažovateľa bolo nevysporiadanie sa s judikatúrou Súdneho dvora EÚ. Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozsudky Súdneho dvora EÚ C-204/13, C-368/2006, C-268/83 v spojení s rozsudkami C-37/95, C-255/02, C-162/07, C-425/06, C-277/09, C-439/04 a C-440/04. Zdôraznil, že s prihliadnutím na rozsudok Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-439/04 a C-440/04 Kittel dokonca ani samotná absolútna neplatnosť zmluvy, na základe ktorej bola uskutočnená dodávka platiteľovi dane, nesmie mať za následok stratu práva na odpočet DPH, pokiaľ platiteľ dane nespáchal daňový podvod.

19. Ďalej argumentoval rozsudkami Súdneho dvora EÚ C-624/15, C-80/11 a C-1425/11. Sťažovateľ uviedol, že daňový orgán nemôže zamietnuť právo na odpočet dane z dôvodu, že sa zdaniteľná osoba neubezpečila, že osoba ktorá vystavila faktúru vzťahujúcu sa na tovar splnila svoju povinnosť podať daňové priznanie a uhradila daň. Tvrdil, že pre účely posúdenia predmetnej veci dostatočne preukázal svoj nárok na odpočet DPH, rovnako že správny súd neprihliadol na ustálenú rozhodovaciu súdnu prax a v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádzal konštatovania v priamom rozpore s uvedenou judikatúrou.

20. Podľa názoru sťažovateľa bol správca dane poukazujúc na nález Ústavného súdu Českej republiky I. ÚS 1835/07 z 18. novembra 2008 a § 46 ods. 3 Daňového poriadku povinný uviesť dôvod začatia výkonu daňovej kontroly. Keďže správca dane žalobcovi tento dôvod neuviedol, má za to, že daňová kontrola bola vedená svojvoľne a teda nezákonne. Argumentoval, že v súvislosti s výkonom daňovej kontroly nemôže byť jej začatie a uskutočňované len na svojvoľi daňového orgánu, ale musia existovať a byť oznámené konkrétne dôvody, ktoré sú v čase začatia daňovej kontroly vopred známe.

21. Ďalej namietal používanie termínov ako „nárazník“, „zmiznutý obchodník“, „účelovo vložená spoločnosť“ bez ich vysvetlenia, či náležitého odôvodnenia. V tejto súvislosti žalobca poukázal najmä na skutočnosť, že ide o terminológiu používanú v súvislosti s daňovými podvodmi. Zistený stav však podľa neho daňové orgány nevyhodnotili z hľadiska judikatúry SD EÚ a teda prijali tieto závery na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu, čo podľa sťažovateľa umocňuje nepreskúmateľnosť napadnutých rozhodnutí. Daňové orgány podľa sťažovateľa opomenuli, že v podvodom poznačených transakciách sa môžu ocitnúť aj nevinne zúčastnené subjekty a bez toho, aby túto možnosť riadne posúdili, vyhodnotili žalobcu ako subjekt podieľajúci sa na podvodnom reťazci. Sťažovateľ v tomto kontexte argumentoval aj judikatúrou Súdneho dvora EÚ vo veciach C-354/03, C-355/03 a C-484/03.

22. Ďalej namietol nestrannosť daňových orgánov a správneho, keďže mal za to, že nazerali na žalobcu ako na právoplatne odsúdeného páchatela trestného činu podvodu v oblasti daní. Zároveň bol toho

názoru, že daňové orgány v predmetnom konaní nad rámec svojej právomoci konkurovali príslušným orgánom činným v trestnom konaní, pričom zaujali postavenie zákonného sudcu rozhodujúceho o vine a nevine sťažovateľa v časti naplnenia skutkovej podstaty trestného činu podvodu, v oblasti správy daní. Daňovým orgánom v nadväznosti na to vytykal prekročenie medzi zákonom dovolenej správnej úvahy, keď pristúpili k hodnoteniu dôkazov bez toho, aby odstránili rozpory v získaných dôkazoch. Rovnako namietal i porušenie povinnosti spoľahlivo, presne a úplne zistiť skutočný stav vecí a poručenie princípu dvojinštančnosti konania.

23. Sťažovateľ rovnako naznačoval, že došlo k porušeniu právneho rámca stanoveného správnym poriadkom, ktorý stanovuje zákonné náležitosti rozhodnutia vydaného v správnom konaní. Rovnako namietal, že správny súd sa nevysporiadal dostatočne so všetkými námietkami uvedenými v správnej žalobe, pričom správny súd sa podľa jeho názoru nekriticky stotožnil so závermi žalovaného a správcu dane napriek tomu, že podľa sťažovateľa sú napadnuté rozhodnutia práve absenciou jasného a zrozumiteľného odôvodnenia nepreskúmateľné. Pokiaľ súd považoval argumentáciu sťažovateľa za nesprávnu, mal nedôvodnosť takýchto námietok podľa sťažovateľa jasne a zrozumiteľne vysvetliť.

24. Žalovaný sa vo vyjadrení kasačnej sťažnosti stotožnil s napadnutým rozhodnutím správneho súdu, pričom považoval námietky žalobcu obsiahnuté v kasačnej sťažnosti za neopodstatnené a pre ozrejmienie svojej argumentácie odkázal na svoje predchádzajúce vyjadrenia a závery prijaté v rozhodnutiach, na ktorých zotrváva. Navrhol preto aby kasačný súd kasačnú sťažnosť sťažovateľa zamietol ako nedôvodnú.

IV. Právne posúdenie vecí kasačným súdom

25. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v postavení kasačného súdu (ďalej len „kasačný súd“) preskúmal rozsudok správneho súdu v rozsahu podanej kasačnej sťažnosti. Jeho právomoc a príslušnosť pre toto konanie a rozhodnutie je daná v § 11 písm. h/ SSP.

26. Kasačný súd s ohľadom na § 455 SSP nepovažoval za potrebné nariadiť vo veci pojednávanie a rozhodol o kasačnej sťažnosti bez jeho nariadenia. Rozsudok bol vyhlásený verejne po oznámení dňa vyhlásenia v súlade s § 137 ods. 4 SSP.

27. So zreteľom na § 439 ods. 1, § 442 ods. 1, § 443 SSP kasačný súd skonštatoval, že podaná kasačná sťažnosť smeruje proti rozsudku, voči ktorému je prípustná, bola podaná oprávnenou osobou a včas.

28. Po preskúmaní napadnutého rozsudku správneho súdu a kasačnej sťažnosti, ako aj podkladového materiálu, kasačný súd dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

V. Posúdenie námietok kasačnej sťažnosti

29. Kľúčovou právnou otázkou, ktorou sa zaoberal kasačný súd v rámci svojho súdneho prieskumu bolo, či námietky sťažovateľa obsiahnuté v kasačnej sťažnosti sú spôsobilé spochybniť záver správcu dane, žalovaného a rovnako aj správneho súdu o tom, že sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu splnenia hmotnoprávných podmienok pre odpočet dane z pridanej hodnoty.

30. Zo skutkového stavu zisteného žalovaným je zrejmé, že sťažovateľ si v zdaňovacom období marec 2018 uplatnil odpočítanie dane z faktúry č. 2018041601 zo dňa 31. marca 2018 vo výške 45 999,80 Eura (základ dane 229 999,00 Eur + daň 45 999,80 Eura = 275 998,80 Eura) za služby (pomocné, spracovateľské a manipulačné činnosti), ktoré mali byť poskytované v období od 1. marca 2018 do 31. marca 2018 na základe zmluvy č. 032018 daňovým subjektom EUSOS HOLDING s.r.o., a k faktúre bola priložená zmluvná objednávka zo dňa 12. februára 2018.

31. Sťažovateľ vo svojom vyjadrení zo dňa 4. marca 2019 uviedol, že fakturácia sa týkala dodania pracovníkov pre sťažovateľa v druhom kvartály roku 2018, avšak títo pracovníci na výkon práce nenastúpili, teda nedošlo k dodaniu služby od deklarovaného dodávateľa, v čoho dôsledku došlo po vzájomnej dohode k dobropisovaniu faktúr vystavených deklarovaným dodávateľom podľa § 25 ods. 6 zákona o DPH (vystavenie bez DPH).

32. Na základe zistených skutočností správca dane dospel k záveru, že sťažovateľ uplatnil odpočítanie dane z faktúry v rozpore s ustanovením § 51 ods. 1 a § 49 ods. 1 v nadväznosti na § 19 ods. 2 zákona o DPH, keďže zo skutočností zistených dokazovaním mal za preukázané, že daňová povinnosť pri službách uvedených na predmetnej faktúre nevznikla, pretože deklarované služby neboli dodané a daňová povinnosť nevznikla v danom prípade ani dňom prijatia platby podľa § 19 ods. 4 zákona o DPH.

33. Kasačný súd hodnotí ako podstatnú okolnosť, že sťažovateľ sám uviedol, že nedošlo k dodaniu služby (poskytnutiu pracovníkov) v zmysle dodávateľskej faktúry č. 2018041601, v čoho dôsledku došlo k dobropisovaniu faktúr medzi sťažovateľom a deklarovaným dodávateľom v celej výške pôvodnej faktúry teda v sume 275 998,80 Eur, pričom ako je zrejmé z administratívneho spisu sťažovateľ tento krok deklaroval ako postup podľa § 25 ods.6 zákona o DPH.

34. Podľa § 25 ods.6 zákona o DPH: „Základ dane a daň sa nemusí opraviť, ak platiteľ zníži cenu tovaru alebo služby po vzniku daňovej povinnosti voči inému platiteľovi za predpokladu, že na takom postupe sa obidve strany písomne dohodli“. Vznik daňovej povinnosti bol pritom správcom dane preukázateľne spochybnený s odkazom na § 19 ods.2 zákona o DPH ako aj nenaplnenie hypotézy § 19 ods.4 zákona o DPH. Sťažovateľ napriek uvedeným záverom neprejavil žiadnu iniciatívu aby relevantne tieto pochybnosti o dodaní služby rozptýlil a preukázal, že ním zvolený postup bol lege artis.

35. Sťažovateľ počas konania namietal spochybnenie dodania služby pomerne vágne, keď uviedol, že v opravnej faktúre č. 180200002 zo dňa 3. apríla 2018 sa znížila suma o 275 998,80 Eura, pretože EUSOS HOLDING s.r.o. mal náklady s náborom pracovníkov a s rekvalifikáciou pracovníkov, ktorí mali byť dodaní spoločnosti Podtatranská hydina a.s., a uvedená suma predstavovala 20% z pôvodnej fakturácie. Teda uviedol, že došlo k dodaniu služby čiastočne v rozsahu prípravnej fázy v podobe zabezpečenia náboru a rekvalifikácie pracovníkov, ktorí mali byť dodaní sťažovateľovi. S uvedenou námietkou sa však žalovaný dostatočne vysporiadal na strane 12 svojho rozhodnutia, pričom ju vyhodnotil ako nedôvodnú, keďže žiadna cena v rozsahu hodnoty nákladov na nábor a rekvalifikáciu pracovníkov vo výške 20% nezostala vyfakturovaná. S týmto záverom sa stotožňuje aj kasačný súd, keďže sťažovateľ túto skutočnosť v kasačnej sťažnosti vôbec neozrejmil a zo zisteného skutkového stavu ani nie je badateľný žiadny rozdiel vo výške fakturovanej ceny ktorá by predstavovala 20% výšky pôvodnej ceny, čo by preukazovalo, že k čiastočnému plneniu skutočne došlo.

36. Kasačný súd poukazuje na skutočnosť, že nárok na odpočítanie DPH vzniká príjemcovi plnenia (žalobcovi) za predpokladu kumulatívneho splnenia hmotnoprávných podmienok na odpočítanie dane vyplývajúcich z čl. 168 písm. a/ Smernice 2006/112/ES a jej implementácie do právneho poriadku Slovenskej republiky. Hmotnoprávnymi podmienkami na odpočítanie dane sú (1) že poskytovateľom plnenia (deklarovaným dodávateľom) je iná osoba registrovaná pre DPH (t. j. status osoby deklarovaného dodávateľa), (2) že predmetné plnenie fakticky existuje a nejde o fiktívne plnenie (t. j. materiálna existencia plnenia), a (3) že prijaté plnenie je príjemcom (žalobcom) použité v rámci jeho ekonomickej činnosti. Pokiaľ vyššie uvedené hmotnoprávne podmienky na odpočítanie dane nie sú splnené, pričom dôkazné bremeno je na osobe, ktorá si právo na odpočítanie DPH uplatňuje (žalobcovi), právo na odpočítanie DPH môže byť odopreté.

37. Subjekt, ktorý si chce odpočítať DPH, má dve povinnosti a to povinnosť tvrdiť a povinnosť svoje tvrdenie dokázať. Povinnosť tvrdiť spočíva v samotnom uplatnení práva na odpočet DPH za splnenia zákonom stanovených podmienok a následne povinnosť dokázať svoje tvrdenie vyjadruje dôkazné bremeno daňového subjektu. Úlohou správcu dane je následne verifikovať skutočnosti, ktoré daňový subjekt dokladuje. Výsledok verifikácie však musí byť dostatočne podložený zisteniami správcu dane. Ak správca dane má pochybnosti o tvrdeniach daňového subjektu a predložené dôkazy nemieni akceptovať, potom je povinný túto skutočnosť taktiež doložiť dôkazmi, ktoré tvrdenia daňového subjektu jednoznačne vyvracajú, pričom dôkazy správcu dane musia mať minimálne rovnakú výpovednú schopnosť, závažnosť a vierohodnosť ako dôkazy predložené daňovým subjektom (nález Ústavného súdu SR IV. ÚS 569/2022-33 zo dňa 7. februára 2023). Preto kasačný súd nemohol konštatovať nesprávne právne posúdenie správnym súdom. Dodáva však, že v zmysle § 24 ods. 1 daňového poriadku je dôkazné bremeno na žalobcovi, ktorý je povinný preukázať skutočnosti preukazujúce aj reálnu existenciu zdaniteľného plnenia.

38. Pokiaľ teda vyššie uvedené hmotnoprávne podmienky na odpočítanie dane nie sú splnené, pričom dôkazné bremeno je na osobe, ktorá si právo na odpočítanie dane uplatňuje (sťažovateľovi), právo

na odpočítanie dane môže byť odopreté. Správca dane a žalovaný na základe dôkazov založených v administratívnom spise dôvodne prijali záver, že v priebehu daňovej kontroly preverovaním predložených dokladov a tvrdení žalobcu bolo spochybnené uskutočnenie a predovšetkým aj existencia zdaniteľných plnení, ktoré boli fakturované deklarovaným dodávateľom.

39. Vo vzťahu k obsahu kasačnej sťažnosti a jednotlivým námietkam musí kasačný súd uviesť, že sťažovateľ síce podal rozsiahlu kasačnú sťažnosť, ale jej obsah bol na mnohých miestach neurčitý a s preskúmaným konaním zjavne nesúvisiaci. V tomto smere je potrebné príkladom poukázať, že sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namieta postup Krajského súdu v Banskej Bystrici, spomína spoločnosť TrueCom s.r.o., certifikát pre obchod vo vnútri spoločenstva, porušenie veterinárnych predpisov, pričom ide o skutočnosti, ktoré nemajú oporu v administratívnom spise.

40. Kasačný súd sa nemohol zaoberať vágne formulovanými generálnymi výhradami, spočívajúcimi v tom, že sa sťažovateľovými námietkami správny súd nezaoberal a nevyhovel im. Bez konkretizácie námietok, na ktoré sťažovateľ nedostal dostatočnú odpoveď nie je možné posúdiť, či je toto tvrdenie opodstatnené a či došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. To isté sa týka aj všeobecných konštatovaní o neobstaraní dostatku potrebných podkladov pre rozhodnutie vo veci, prekročení medze zákonom dovolenej správnej úvahy, spoľahlivo, presne a úplne nezistenom skutočnom skutkovom stave veci, porušení princípu dvojnásťanosti konania a vade vydaných rozhodnutí. Kasačná sťažnosť musí byť naformulovaná dostatočne konkrétne, pretože kasačnému súdu nepatrí úloha namiesto sťažovateľa vyhľadávať možné porušenia zákona zo strany správneho súdu. V kasačnom konaní majú účastníci rovné postavenie a súd je oprávnený preskúmať rozsudok správneho súdu len v rozsahu sťažnostných bodov (§ 5 ods. 9 veta prvá, § 453 ods. 2 SSP). Kasačný súd preto k jednotlivým bodom kasačnej sťažnosti uvádza nasledovné.

41. Sťažovateľ sumárne v kasačnej sťažnosti namieta, že ním navrhované dôkazy, preukázané skutočnosti a námietky správny súd, žalovaný ani správca dane nezohľadnil. Kasačný súd považuje za potrebné uviesť, že sťažovateľ nekonkretizoval konkrétne námietky resp. dôkazy, ktoré nemali byť zo strany správneho súdu alebo daňových orgánov vykonané. Kasačný súd v tomto smere nie je súdom skutkovým, a teda jeho úlohou nie je pracne vyhľadávať možnú argumentáciu sťažovateľa, ale má zhodnotiť, či jeho argumentácia založená na konkrétnych námietkach je právne udržateľná. Sťažovateľ v ďalšej časti kasačnej sťažnosti namieta aj nesprávne právne posúdenie správneho súdu s ohľadom na otázku primeranosti zaťaženia žalobcu dôkazným bremenom. V značnej miere konštruoval najmä teoretické východiská s obsiahlou citáciou judikatúry bez konkrétneho prepojenia na aspekty prejedávanej veci napríklad v podobe formulovania konkrétnych dôkazov, ktoré neboli vyhodnotené daňovými orgánmi.

42. Vo vzťahu k námietke, kde sťažovateľ cituje množstvo rozličných rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie a ich útržkov, kasačný súd uvádza, že napriek značnej rozsiahlosti tejto námietky je jej koncipovanie všeobecné, pričom kasačný súd poukazuje na požiadavku vyplývajúcu z § 440 ods. 2 SSP, v zmysle ktorého: dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g/ až i/ sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Sťažovateľ však vo svojej kasačnej sťažnosti poskytuje len výňatky z rozličných rozhodnutí Súdneho dvora EÚ bez toho, aby poukázal, aký význam majú pre prejedávanú vec a či sú na ňu vôbec aplikovateľné.

43. V tejto súvislosti je potrebné poukázať najmä na skutočnosť, že jednotlivé citované rozhodnutia sa týkajú rozličných tém, napríklad odlišných dôvodov nepriznania odpočtu DPH (hmotnoprávne podmienky, podvodné konanie, zneužitie práva) či priamej aplikovateľnosti rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie pri rozhodovacej činnosti vnútroštátnych súdov vo všeobecnosti. Sťažovateľ z jednotlivých citácií nevyvodil nijaké právne závery, ktoré by konfrontoval so závermi správnych orgánov alebo správneho súdu. Aplikovateľnosť uvedených rozhodnutí na predmetný prípad je pritom priamo závislá od sťažovateľovej argumentácie, pretože cieľom sťažovateľa by malo byť ozrejmienie východísk judikatúry jednotlivých súdnych autorít s ohľadom na konkrétne aspekty prejedávanej veci.

44. Na záver svojej námietky síce sťažovateľ všeobecne uviedol, že podľa citovanej rozhodovacej činnosti jednoznačne vyplýva, že mu nárok na odpočet DPH mal byť priznaný. Takéto tvrdenie je však nedostatočné, pokiaľ sťažovateľ poukáže na množstvo judikatúry, týkajúcej sa rozličných tém, bez

uvedenia, čo z citovanej judikatúry podľa žalobcu vyplýva, aký dopad má na prejednávaný prípad a v čom preukazuje nesprávnosť právneho posúdenia správneho súdu či jeho odklon od ustálenej rozhodovacej praxe. Je teda povinnosťou sťažovateľa riadne vymedziť uplatnený kasačný dôvod (§ 440 ods. 2 SSP), nie úlohou kasačného súdu vyhľadávať argumentáciu v prospech žalobcu, či vyberať zo žalobcom uvedených rozhodnutí tie, ktoré sú k prejednáwanej problematike relevantné.

45. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžfk/8/2019 z 25. augusta 2020, v zmysle ktorého: v súvislosti s často sa opakujúcou argumentáciou účastníkov, ktorá sa opiera o citáciu rozhodovacej činnosti (judikatúru) SD EÚ, kasačný súd zotrváva na záveroch už vyslovených NS SR, že povinnosťou sťažovateľa, pokiaľ sa v predchádzajúcom daňovom konaní alebo v súdnom prieskumnom konaní odvolával na niektoré rozsudky SD EÚ, bolo jeho dôkazným bremenom preukázať, že skutkový stav jeho daňovej transakcie má prvky niektorého z rozsudkov SD EÚ a nielen uvádzať niektoré právne závery v týchto rozsudkoch uvedené. Pokiaľ sú jeho tvrdenia len všeobecné, nemôže na ne súd v správnom súdnictve prihliadať (napr. rozsudky sp.zn. 2Sžf/19/2011, 3Sžf/24/2012). Uvedenú námietku vyhodnotil kasačný súd preto ako nedôvodnú.

46. K námietke označenej ako účelové spochybnenie predložených dôkazov, kasačný súd poukazuje na rozsudok kasačného súdu sp. zn. 3Sžfk/78/2019 zo dňa 31. mája 2022, v ktorom uviedol: „68. K časti námietky týkajúcej sa neoznámenej dôvodu, pre ktorý sa začala daňová kontrola, kasačný súd uvádza, že v zmysle § 46 ods. 1 prvej vety daňového poriadku, daňová kontrola je spojená s doručením oznámenia o začatí daňovej kontroly kontrolovanému daňovému subjektu. Z ustanovení daňového poriadku pritom nevyplýva, že by mal správca dane povinnosť oznamovať sťažovateľovi dôvod, pre ktorý bola voči nemu začatá daňová kontrola. [...]

70. V súvislosti s námietkou sťažovateľa, na základe ktorej výkon daňovej kontroly zo strany správcu dane nemôže byť začatý svojvoľne, kasačný súd konštatuje, že začatie daňovej kontroly nemusí byť odôvodnené konkrétnymi skutočnosťami, tak ako to naznačoval sťažovateľ, keďže takáto požiadavka nevyplýva z jednotlivých ustanovení daňového poriadku s výnimkou opakovanej daňovej kontroly v zmysle § 44 ods. 4 daňového poriadku. Pokiaľ sťažovateľ poukazoval na jeho kriminalizáciu zo strany daňových orgánov, túto námietku kasačný súd nepovažoval za podloženú, nakoľko je prirodzené, že pokiaľ skutkové zistenia preukazujú podvodné konanie, tak z tohto zistenia daňové orgány vychádzajú a nemusia vyčkávať na prípadné trestné konanie.“

47. S uvedeným názorom sa kasačný súd plne stotožňuje nakoľko má preukázané, že daňová kontrola začala dňa 12. septembra 2018 (oznámenie o daňovej kontrole č. 101470588/2018 zo dňa 31. júla 2018, zápisnica o ústnom pojednávaní č. 101788330/2018 zo dňa 12. septembra 2018), a to v súlade s § 46 ods.1 daňového poriadku.

48. Neuvedenie dôvodu začatia daňovej kontroly sťažovateľ namietal aj v súvislosti s nálezom Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 1835/07 z 18. novembra 2008. Námietka je aj v tomto rozsahu nedôvodná. Ústavný súd Českej republiky je súdnym orgánom samostatného a suverénneho štátu s vlastným právnym poriadkom, ktorý od rozdelenia Československej republiky prešiel (rovnako ako ten slovenský) mnohými zmenami. Rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky alebo iných súdnych orgánov štátov odlišných od Slovenskej republiky, nemôžu byť aplikovateľné na veci prejednávané pred slovenskými súdmi, nakoľko sú viazané odlišnými zákonmi. Pre možnú aplikovateľnosť rozhodnutia vydaného v inom štáte je nutné, aby žalobca vysvetlil jeho súvis s prejednávanou vecou, a to prinajmenšom poukazom na totožnosť právnej úpravy oboch štátov a skutkového stavu oboch prípadov. Sťažovateľ tak v kasačnej sťažnosti neurobil. Kasačný súd preto na uvedený nález Ústavného súdu Českej republiky neprihliadol a námietku vyhodnotil ako nedôvodnú.

49. Sťažovateľ namietal, že správca dane, resp. žalovaný účelovo, bez relevantných dôvodov používajú také pojmy, ako napríklad „zmiznutý obchodník, nárazník, účelovo založená spoločnosť“. Sťažovateľ považuje seba za nevinnú zúčastnenú osobu, ktorá síce kúpila tovary od partnerov s pochybnou povestou, avšak na podvodoch sa sama nezúčastňovala. Kasačný súd vo vzťahu k predmetnej námietke uvádza, že jej obsah je zjavne nesúvisiaci s prejednávanou vecou, keďže v jednotlivých preskúmaných rozhodnutiach správcu dane a žalovaného ako aj správneho súdu kasačný súd akúkoľvek zmienku o uvedených pojmoch nenachádza. Obdobne absentujú prezentované úvahy o účasti žalobcu na daňovom podvode v dôsledku ktorého došlo zo strany daňových orgánov k vyrubeniu rozdiel u

dane, resp. k nepriznaniu odpočtu DPH. Preto akékoľvek námietky o nepreskúmateľnosti uvedených rozhodnutí založené na používaní uvedených pojmov, sú nedôvodné.

50. Čo sa týka námietky sťažovateľa ohľadom prekročenia medze zákonom dovolenej správnej úvahy zo strany daňových orgánov kasačný súd poukazuje na to, že správny orgán je povinný výsledok správnej úvahy povinný uviesť vo svojom rozhodnutí a náležite ho odôvodniť, pričom pokiaľ uváženie správneho orgánu nevybočuje z medzí a hľadísk stanovených zákonom, správne mu súdu neprináleží takéto rozhodnutie preskúmať (§ 27 ods. 2 SSP). Úlohou súdu v správnom súdnictve totiž nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda posúdiť, či správne orgány splnili povinnosti stanovené zákonom. Pri správnom uvážení si ale správny orgán nemôže počínať ľubovoľne. V danom prípade však sťažovateľ vôbec nešpecifikoval, akým spôsobom malo dôjsť zo strany daňových orgánov k prekročeniu medzí zákonom dovolenej správnej úvahy a ktorú konkrétnu správnu úvahu mal na mysli. Rovnako sťažovateľ nekonkretizoval v čom spočíva neúplne zistený skutkový stav. Preto tieto všeobecné námietky vyhodnotil kasačný súd za nespôsobilé prieskumu a teda za nedôvodné. Obdobný záver pritom kasačný zaujal aj vo vzťahu k namietanému odmietnutiu predložených dôkazov, keďže sťažovateľ opäť nešpecifikoval ktoré dôkazy mali byť zo strany správcu dane odmietnuté.

51. Sťažovateľ rovnako namietal, že z odôvodnení rozhodnutí je zrejmé, že v priebehu celého konania daňového orgány nazerali na sťažovateľa ako na právoplatne odsúdeného páchatela trestného činu podvodu v oblasti daní a z tohto dôvodu je na mieste vysloviť pochybnosť o nestrannosti a nezaujatosti zo strany daňových orgánov pri výkone ich činnosti a zároveň nie je na mieste prijať úvahy a úsudky konštatované z ich strany vo vzťahu k podnikateľským aktivitám a k jeho osobe. Kasačný súd musí opätovne konštatovať, že akékoľvek úvahy správcu dane, žalovaného, prípadne správneho súdu ohľadom účasti sťažovateľa na daňovom podvode absentujú. Túto skutočnosť pritom už zdôraznil aj správny súd vo svojom napadnutom rozhodnutí. I keď ide o neopodstatnenú námietku, kasačný súd v tomto smere odkazuje na judikatúru Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8Sžf/72/2015 zo dňa 28. februára 2018, podľa ktorej: „Správca dane môže počas prebiehajúceho daňového konania použiť aj iné dôkazy než tie, ktoré boli zistené a vykonané v daňovom konaní, teda aj tie, ktoré boli zistené v trestnom konaní (§ 24 ods. 4 Daňového poriadku v spojení s § 3 Daňového poriadku)...“.

52. Ďalej v kasačnej sťažnosti sťažovateľ namietal, že rozhodnutia správnych orgánov sú nepreskúmateľné a svojvoľné a rovnako absentuje aj riadne odôvodnenie napadnutého rozsudku správneho súdu, ktorý sa mal nedostatočne vysporiadať so všetkými podstatnými a právne významnými skutočnosťami predmetnej veci. Kasačný súd však nemohol prisvedčiť dôvodnosti ani tejto námietky. Podľa SSP v odôvodnení rozsudku správny súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

53. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

54. Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd SR už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

55. Kasačný súd má po preštudovaní rozhodnutí správcu dane a žalovaného za preukázané, že obsahujú všetky zákonom stanovené náležitosti s jasným zrozumiteľným odôvodnením, pričom nemožno polemizovať, že by išlo o nepreskúmateľné individuálne správne akty, ktorých správna úvaha zjavne prekračuje zákonné rámce.

VI. Závěrečné zhodnotenie a odôvodnenie rozsudku v časti trov

56. Kasačný súd s ohľadom na všetky uvedené skutočnosti nezistil dôvodnosť kasačnej sťažnosti, a preto podľa § 461 SSP rozhodol spôsobom, ktorý je uvedený vo výrokovej časti tohto rozsudku.

57. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 a § 168 SSP spôsobom uvedeným vo výroku rozsudku. Kasačný súd sťažovateľovi (žalobcovi) náhradu trov konania nepriznal, nakoľko v kasačnom konaní nebol úspešný. Kasačný súd nepriznal trovy konania ani žalovanému. Ten bol síce v konaní úspešný, avšak má postavenie orgánu štátnej správy a kasačný súd nevezhladol žiadne výnimočné dôvody, pre ktoré by mu mali byť trovy konania v zmysle § 168 druhej vety SSP priznané.

58. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.